

Arrest

nr. 153 219 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN WELDE, die loco advocaat Mr. B. DAYEZ en P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 13 april 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.10.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 03.09.2014; foto's voor de periode november 2013 t.e.m. januari 2014: deze documenten kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Het is immers te recent om aanvaard te worden als bewijs dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

- Foto's zonder digitale datum: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging en meer bepaald het recht om te worden gehoord, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het “audi alteram partem” principe.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) Le requérant prend un moyen unique tiré de :

- la violation des articles 40bis, 40ter et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

- La violation du principe général européen du respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu ;

- La violation des principes de droit belge de bonne administration et, parmi ceux-ci, des principes audi alteram partem et de collaboration procédurale ;

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse estime que le requérant ne démontre pas la réunion dans son chef des conditions mises à son séjour dès lors que :

(…)

Alors que,

Première branche

L'article 40bis, §2, 2° de la loi du 15 décembre 1980, auquel renvoie l'article 40ter de ladite loi, énonce trois situations dans lesquelles le caractère durable et stable de la relation entre les partenaires est, en tous cas, démontré (« Le caractère durable et stable de cette relation est démontré : - si (...) ») ;

Pour autant, la loi ne prévoit pas que ce caractère durable et stable ne puisse être démontré d'une autre manière ; or, c'est le raisonnement adopté par la partie adverse aux termes de la décision entreprise, puisqu'elle considère que dès lors que le requérant et son compagnon n'ont pas d'enfant ni ne démontrent cohabiter depuis un an au moins, ils devaient nécessairement rapporter la preuve de ce qu'ils se connaissaient depuis au moins 2 ans et s'étaient vu durant au moins 45 jours ;

Ce faisant, la partie adverse a violé les articles 40bis, §2, 2°, 40ter et 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Deuxième branche

Dès lors qu'elle estimait les documents produits par le requérant insuffisants à démontrer le caractère durable de sa relation d'avec son partenaire, la partie adverse se devait d'en informer l'intéressé préalablement à la décision entreprise, aux fins de lui permettre d'éventuellement compléter son dossier par d'autres pièces documentaires ;

Cette obligation découle du principe général européen du respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu ;

Dans son arrêt 230.257 du 19.2.2015, le Conseil d'Etat a jugé que :

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59) ».

Ce principe général de droit européen est applicable en l'espèce dès lors que les trois conditions cumulatives posées par la Cour de Justice de l'Union européenne sont réunies (voyez notamment l'arrêt précité du 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida mais également l'arrêt du 5.11.2014 rendu dans l'affaire C-166/13) ;

Premièrement, en adoptant tant la décision d'éloignement que l'interdiction d'entrée, la partie adverse met en œuvre le droit de l'Union, soit la Directive 2008/115/CE dite Directive retour

Deuxièmement, tant dans sa dimension refus de séjour que dans celle ordre de quitter le territoire, la décision entreprise est incontestablement un acte qui fait grief au requérant ; en effet, cette décision cause un préjudice évident au requérant, qui se voit intimer l'ordre de quitter le territoire alors même qu'elle entretient une relation affective et sentimentale avec un ressortissant belge dont elle est la cohabitante légale ; la réalité de cette relation n'a nullement été mise en doute par l'Officier de l'état civil à l'heure d'enregistrer la déclaration de cohabitation légale ; elle n'est pas non plus mise en cause par la partie adverse ;

Troisièmement, il n'est pas contestable qu'en l'espèce, le respect de ce droit d'être entendu aurait pu entraîner une décision différente ;

Car si le requérant avait été informé par la partie adverse que celle-ci jugeait non probants les documents produits par l'intéressé en vue de démontrer le caractère durable de sa relation d'avec sa compagne, alors le requérant aurait-il pu produire d'autres documents susceptibles de faire aboutir la procédure à un résultat différent ;

La décision entreprise viole par conséquent le principe général de respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu ;

Troisième branche

A tout le moins, cette obligation dans le chef de la partie adverse de prendre contact - préalablement à la décision entreprise - avec le requérant dès lors qu'elle jugeait non probants les documents produits par l'intéressé en vue de démontrer le caractère durable de sa relation d'avec son partenaire découle des principes (de droit belge) de bonne administration et, parmi ceux-ci, des principes audi alteram partem et de collaboration procédurale ;

Dans son arrêt n° 230.256, le Conseil d'Etat a jugé que :

Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours.

En vertu de ce principe, le requérant devait par conséquent être informé de ce que la partie adverse jugeait insuffisant les documents produits par lui et invité à produire d'éventuels documents complémentaires ;

A défaut d'avoir interpellé le requérant quant au caractère jugé non probant des documents produits et de l'avoir invité à compléter éventuellement son dossier, la partie adverse a violé les principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, le principe audi alteram partem et de collaboration procédurale (en ce sens, CCE 142 413 : « Le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale et à l'article 42,§1er, al.2 de la Loi, que si la partie adverse s'estimait insuffisamment informée quant aux dépenses mensuelles du couple, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard » ; (...)"

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. Artikel 40bis, §2, 2° a) van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt :

“De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben”

Conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voormelde eveneens van toepassing op familieleden van een Belg.

Uit de bepalingen van dit artikel blijken duidelijk de drie mogelijkheden voor de verzoekende partij om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de wet zou toelaten dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie zou worden aanvaard in andere gevallen noch dat de verwerende partij de bepalingen van voormeld artikel zou miskend hebben. Het komt de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid toe te beoordelen of de bewijsstukken die de verzoekende partij heeft neergelegd voldoen aan hetgeen bepaald is in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 15 oktober 2014 zelf een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, en dat zij dus zelf de vereiste elementen diende aan te brengen om in aanmerking te komen voor een dergelijke verblijfskaart. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk waarom de verwerende partij haar in casu diende te horen in het kader van deze procedure. Het argument van de verzoekende partij waar zij stelt dat *“Car si le requérant avait été informé par la partie adverse que celle-ci jugeait non probants les documents produits par l'intéressé en vue de démontrer le caractère durable de sa relation d'avec sa compagne, alors le requérant aurait-il pu produire d'autres documents susceptibles de faire aboutir la procédure à un résultat différent”* gaat dan ook niet op.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het recht om te worden gehoord en betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar standpunt, merkt de Raad hetgeen volgt op. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van een door haar zelf ingestelde aanvraag om verblijf in de mogelijkheid werd gesteld om de stavingstukken over te brengen ter verantwoording van deze aanvraag en aldus afdoende haar standpunt heeft kunnen doen gelden, merkt de Raad op dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden tot vernietiging leidt. In casu toont verzoekende partij niet aan welke elementen zij alsnog had willen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Zij beperkt zich daarentegen tot een louter theoretische uiteenzetting. Een dergelijke uiteenzetting kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verzoekende partij kon naar aanleiding van haar aanvraag alle gegevens meedelen die zij nuttig achtte, waardoor zij thans bezwaarlijk de gemachtigde van de staatssecretaris kan verwijten dat deze zou zijn tekortgeschoten in zijn hoorplicht. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126).

2.5. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.6. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER